

Bler Holden

NJEGOVO
Srce

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Blair Holden

THE BAD BOY'S HEART

Copyright © 2017 by Blair Holden

Translation copyright © 2020 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

NJEGOVO
Srce

PRVI DEO

PRVO POGLAVLJE

Počinjem da gajim ljudoždersku mržnju prema riđokosama

Evo u čemu je fora s vremenom: zbole ga za tebe. Ne zanima ga da li se raspala i ne možeš ponovo da se sastaviš. Baš ga briga ako toliko patiš da te srce zaboli doslovno kad god udahneš. Ne, vreme to ne zanima. Ono nastavlja da teče, ono nikad ne stoji u mestu. Možda ćeš želeći da stane, da se zaledi, ali ne ide to tako, zar ne? Vreme ne mari što nisi spremna da nastaviš dalje. Ne haje što ne možeš da se sabereš tek toliko da radiš neke stvari samo zato što se to očekuje od tebe.

Vreme ne zanima što te sve toliko boli da ti je telo obamrlo. Ono samo nastavlja da teče i zahteva da se krećeš zajedno s njim.

Zato to i radim.

Hoću reći, jednog dana ću raditi.

Nedelju dana kasnije

U poslednjih nedelju dana sam se previše vezala za krevet. Ne odvajamo se jedno od drugog, ako te baš zanima. A ove

nedelje je trebalo da svi odemo na put. Megan, Aleks, Bet, Trevis, ja i... on.

A sad sam im pomrsila konce.

Rekla sam im da idu bez mene. Da mi je potrebno samo malo vremena da se sredim. Htela sam da ih uverim kako sam dobro, ali njima je zaista stalo do mene. Svi su me prozreli i otkazali put. A najgore je što se Megan i Aleks svađaju zbog mene. To je ta nezgoda kad furaš s nekim iz društva. Kad dođe do raskida, prijatelji se nađu u nebranom grožđu i moraju da izaberu strane.

Reč raskid prolazi mi kroz glavu, ali guram je u stranu, kao i uvek. Suze koje obično grunu u ovom trenutku i sad prete da se izliju, ali muka mi je od plakanja. Ne želim da budem takva. Neću da budem devojkica koja nije ustala iz kreveta nedelju dana. Ne želim da oteram sve kojima je stalo do mene. Ne želim da veze mojih prijatelja trpe zbog mene. Ne želim da ovoliko patim zbog jednog frajera.

Ali pretvorila sam se upravo u takvu devojkicu.

Kad se vratio u moj život, obećala sam sebi da nikad više neću dozvoliti da mi se ceo život vrti oko jednog mladića. Ta odluka više se odnosila na Džeja nego na njega. Nikad nisam mnogo razmišljala o tome zašto ima toliku vlast nad mojim osećanjima. Nisam očekivala da će mi slomiti srce. I zaljubila sam se – do ušiju. Ali on je sad otišao, a ja sam i dalje ona previše emotivna glupača.

Navlačim pokrivač preko glave, žmurim i molim se da bar malo odspavam. Dok spavam, ništa se ružno ne dešava. Ali čim se probudim, dočeka me bol – jači nego što je bio.

Dve nedelje kasnije

Govore mi da svakog dana dolazi da razgovara sa mnom. I svakog dana ga teraju. Bet mi je rekla da mu je Trevis prvog

dana napravio šljivu na oku i da se ne bi zaustavio samo na tome da ga nije zaustavila. Dodala je kako se Kol nije branio, samo je stajao i pustio mog brata da radi šta hoće. Zbog toga se osećam kao da mi je neko nabio čiodu u srce. Obamrlost i dalje guši sva druga osećanja, ali ipak osećam nešto zbog te slike u glavi. Odmah je potiskujem. Ne zanima me.

Bet ne zna da svakog dana gledam kako odlazi. Tad treska vratima kao da hoće da mi stavi do znanja da odlazi. Svaki put s mukom ustanem s kreveta da bih provirila kroz prozor. Svakog dana stoji na istom mestu oko deset sekundi pa tek onda ode. Jednog dana se, na samom početku, srušio na kolena. Telo mu se treslo od nečujnih jecaja. To me umalo nije pokolebalo, ali onda sam se setila patnje. Patnje koju je on izazvao i koju bi ponovo mogao da izazove.

To je bilo dovoljno da me natera da se sakrijem.

Zato sad moram da se pretvaram da me nije briga. Ali lažem ih i, što je još gore, lažem sebe. A zapravo mrzim samu sebe zato što uopšte razmišljam o njemu. On sigurno nije mislio na mene kad je...

Ne.

Neću da se vraćam na to. Neprestano sam mislila samo o tome, ali dosta je bilo. Trebalo bi da to ostavim za sobom. Moram to da ostavim za sobom. Ne mogu da prestanem da živim zbog njega. Svi kažu da se tinejdžerske ljubavi prebole i da nikad nisu onako ozbiljne kao što umislimo da jesu. Izgleda naivno i glupo što se ovoliko kidam zbog veze koja ionako ne bi potrajala, zar ne?

Ali ne slažem se s tim. Moja veza s Kolom bila je ozbiljnija, mnogo ozbiljnija. Više je ličila na ljubav koja će trajati do kraja života nego na mladalačku zacopanost.

Obrati pažnju na prošlo vreme.

A sad čuješ li taj zvuk? Da, srce mi se ponovo cepa.

* * *

Ova nedelja obeležena je i Džejovim češćim posetama. Mislim da je konačno skapirao kako se osećam, u stvari naučio je šta reč uvidavnost znači. Moram mu odati priznanje zato što nije izgledao zgroženo kad me je zatekao u krevetu. Nisam se tuširala nekoliko dana i mogu da zamislim na šta sam ličila, a ni pidžama mi nije bila iz *Viktorijas sikreta*. Načas je razrogačio oči, ali brzo je zavladao sobom pa seo na naslonjaču s moje leve strane. Gledala san *Lovce na natprirodno* jer sam bila raspoložena samo za krv i nasilje.

Nekoliko trenutaka smo sedeli u tišini. Ako pomene njegovo ime ili kaže bilo šta o onome što se desilo, reći ću Trevisu da ga izbací. Nema frke.

Međutim, iznenadio me je. „Koja je ovo sezona? Prestao sam da gledam ovu seriju pre godinu dana.“

Braća Stoun su uvek puna iznenađenja, zar ne?

Tri nedelje kasnije

Raskid je koristan bar zbog dve stvari. Kad pokušavaš da se oporaviš od slomljenog srca i bolnih uspomena koje te neprestano proganjaju, imaš običaj da tražiš nešto što će ti zaokupiti misli. Meni je tako nešto bilo očajnički potrebno pa sam se bacila na učenje. Završni ispiti su se bližili, a ja nisam zagrejala stolicu, nego sam je zapalila. Misliš da je učenje poslednje što ti se radi kad si skrhana i polumrtva, zar ne?

E pa nije tako.

Učila sam više nego ikad ranije. Mislim da je čak i Megan blago odlepila iako je ona uvek u toku s gradivom i spremna za završne ispite tri meseca unapred. A ipak ne spava cele

nedelje koliko traju. Parkira se ispred biblioteke i ispija jednu kafu za drugom sve dok nije sigurna da će dobiti najvišu ocenu iz svih predmeta.

A ja sam bila još gora od nje tako da se slobodno zapitaj jesam li normalna.

Kad sam spavala – sanjala sam. I budila se u znoju. Snovi su uvek slični. On i Erika se ljube i vaćare, tela su im isprepletena. Obično sam se budila uplakana, tako da sam digla ruke od osam sati spavanja i samo dremala dva, najviše tri sata.

A sve preostalo vreme sam učila.

A kad me je samo nedelju dana delilo od prvog ispita, bila sam na ivici pucanja jer ću morati da ga ponovo vidim.

MESEC DANA KASNIJE

Sadašnjost

„Da, mama, reći ću joj. Ne, ne mogu da obećam ništa... kao da ne slušaš... u redu, važi. Pokušaću. Volim i ja tebe. Čao.“

Trevis s uzdahom klone na barsku stolicu ispred kuhinjskog šanka. Izgleda iscrpljeno. Zbog toga me strahovito grize savest. Ne samo da se nosi s devojkom koja se oporavlja od majčine smrti već i sa mnom, psihotičnom, emocionalno nestabilnom sestrom. A da ne govorim o našim roditeljima.

Ali bar osećam... nešto. I to je bolje od one izmaglice samosažaljenja iz koje nisam mogla da se izvučem čitav mesec. Neprestano sam se krila u svojoj sobi i oporavljala, kako sam to nazivala. Ali sad je vreme da ustanem i prestanem da se ponašam kao jadnica, kako je moja majka rekla kad me je pozvala. Ne zna ružne pojedinosti, ali čula je za raskid i moje cmizdrenje – kako se izrazila.

Otada ne razgovaram s njom.

Ona nema nikakva prava da mi govori šta da radim. Otišla je, živi na račun svojih roditelja i radi boga pitaj šta s muškarcima upola mlađim od nje. Čini mi se da se meseci-ma nije zanimala ni za Trevisa ni za mene, a sad odjednom hoće da glumi majku.

To baš i nije neko iznenađenje. Tata se konačno malo opametio i podneo je zahtev za развод. Kaže da ga nije mnogo briga za društvene posledice, ali da ga je sramota što su on i moja majka napravili sprdnju od „institucije braka“. Mama još nije potpisala papire, ali tata je već počeo da se viđa s drugom ženom. Srećom, nije toliko mlada da ljudi pomisle da je moja izgubljena sestra, ali ipak jeste prilično mlada.

A majka se oseća ugroženo.

Trenutno nagovara Trevisa da me ubedi da provedem letnji raspust s njom.

Kao da mi život nije dovoljno skenjan i bez toga.

„Trebalo bi da joj kažeš da neću da dođem.“

„Rekao bih joj kad bih je time skinuo s vrata, ali ne bi vre-delo. Nastaviće da se trudi jer ne želi da budeš blizu Dafne.“

„Zašto brine? Dafne i ja nećemo da se zbližimo i jedna drugoj pletemo kikice. Naš odnos je previše čudan.“

„Reci to njoj.“

Ne odgovaram ništa. Doslovno vidim razočaranje u Tre-visovim očima. Ubija me što sam svesna da je tužan zbog mene, ali trudim se koliko mogu. Ustajem iz kreveta, učila sam kao konj i danas ću otići u školu. Međutim, to ne skriva promene koje on vidi na meni. Ređe se smejem, manje pričam i čini mi se da je nešto u meni... umrlo. Moram da uložim napor u sve što radim. Osmeh iziskuje previše truda i sve mi je teže da budem ona stara.

* * *

„Povratiću od nervoze. Šta ako sam zaboravila sve što sam juče nabubala?“

Bet je prestravljena, što je razumljivo. Škola joj nije bila na prvom mestu poslednjih nekoliko meseci i malo je zaostala s gradivom. Pomogli smo joj koliko smo mogli i, iskreno, nema razloga za strah, ali ipak se boji. Gledam kako je moj brat umiruje. Oboma oči sijaju od ljubavi. Trebalo bi da mi, kao dobroj sestri i drugarici, bude drago zbog njih. Ali umesto toga, patnja zbog onoga što sam izgubila prostruji mnome toliko jako da se umalo ne zateturam.

Toliko sam rasejana da i ne primećujem šta radim. Nož kojim sam sekla voće za smuti promašuje pomorandžu i prolazi mi kroz kožu na članku. Isprva ne osećam bol, ne osećam ništa. Samo gledam kako krv curi iz posekotine. Pogled mi je prikovan za crvenu tečnost, a stopala kao da su se zalepila za pod.

Utom mi se zavrti u glavi i ciknem od bola. To privlači pažnju ljudima koji zaista ne bi trebalo da se smaraju s mojim sranjima. Trevis žuri da me uhvati kako ne bih pala pravo na facu.

„Sranje. Sranje, šta se desilo, Tes?“

Srce mi bije kao ludo i mnogo mi se vrti u glavi. Samo želim da žmurim dok mučnina ne prođe. Ima mnogo krvi. Curi mi niz ruku na pod i natapa bratovljevu belu majicu.

„Donesi prokleti pribor za prvu pomoć!“, Trevis dovikuje zabezegnutoj Bet i ona se konačno pokreće. Čujem bat njenih koraka dok trči stepenicama prema kupatilu na spratu. Muti mi se pred očima. Trevis seda na pod i namešta me na krilu. Osećam se kao kad je brinuo o meni nakon što

sam kao šestogodišnja klinka gadno izgrebala koleno na komšijinim ružama.

„Drži se, Tes. Bićeš dobro.“ Ubrzano diše i pritiska mi puls na laktu. Pokušava da zaustavi krv, ali i dalje lipti. Izgleda da je posekotina baš duboka.

Zašto ne mogu prestati da pravim sranja?

Nema svrhe da se borim protiv crnila pred očima. Smračilo mi se zbog gubitka krvi. Shvatam da sam stvarno odlepila jer sam zahvalna što ću zbog trapavog rukovanja nožem malo predahnuti od stvarnosti.

„Je li redovno jela?“

„Ja... pokušavao sam da je nateram da jede triput dnevno, ali samo je mrljavila po tanjiru. Rekla je da nema apetit i da joj pripadne muka kad mnogo jede.“

„Pa zato je i došlo do ovoga. Slaba je i vidi se da je smršala. Ako tome dodaš gubitak krvi, onda je ovo bilo pisano.“

Znam taj ženski glas. Sablasno je poznat, ali nervira me što ne mogu da ga povežem s licem. Polako dolazim k sebi, ali mozak se opire. Ne želim da ustanem, lepo mi je ovako. Oko mene je tišina i veoma je mirno. Nema one buke u glavi koja me je terala da... osećam.

„Šta da radim? Previše se forsirala za završne ispite, kao da je opsednuta. Ne spava, ne razgovara sa mnom, kao da je tu ali nije stvarno...“

„...prisutna. Kao da je ostala samo ljuštura one stare osobe. I Kol je takav.“

Štrecnem se. Ljudi znaju da ne treba da izgovaraju njegovo ime preda mnom. Želim da kažem ovoj ženi da ode, ali istovremeno sam radoznala. Ona priča o njemu; ona zna kako se oseća. Želim da znam da li pati koliko i ja.

„Gospođo Stoun, zahvalan sam što ste došli u kućnu posetu zbog moje sestre, ali nemojte ga pominjati. Zbog njega je ovakva. Ona neće da mi kaže šta joj je tačno uradio, ali zbog njega je ovako... slomljena. Bez uvrede, ali zabole me šta mu fali.“

Stresam se. To je Kasandra. Mrzi li me? Misli li da sam ja kriva zato što joj oba sina pate? Svaka druga majka bi me mrzela zato što joj se porodica raspala zbog mene. Ali ona je ovde i pomaže mi. A Trevis je neoprostivo drzak prema njoj.

Moja majka bi dobila srčku. Prava šteta što nije tu.

I dalje žmurim jer hoću da čujem ostatak njihovog razgovora.

„Mama“, javlja se novi glas. Ne treba mi mnogo da shvatim čiji je. Postoje samo dve osobe koje Kasandru zovu mama, a ovo srećom nije mladić koga ne želim nikad više da vidim.

„Poslali su ti poruku iz bolnice. Mislim da je hitan slučaj“, kaže Džej tiho. Svi šapuću kao da se boje da će me probuditi. Smešno je što sam se toliko bunila zato što se svi ponašaju prema meni kao da sam svilena a onda 'ladno sebi isekla vene.

Nenamerno.

Kasandra uzdiše. „Moram da idem, ali postaraj se da pije dovoljno tečnosti kad dođe k sebi. I da se odmara, mora da se odmara. Samo pokušaj da je oraspoložiš. Što se bolje oseća iznutra, to će se više odraziti na spoljašnost. Kad joj bude bolje, nateraj je da izađe iz kuće, uradi sve što možeš kako bi je naveo da nastavi da živi normalno.“ Poslednje reči joj zastaju u grlu. Zatim čujem lupkanje njenih potpetica jer mi prilazi.

„Brzo se oporavi, mila.“ Obavija me njen prepoznatljiv miris, *Šanel 5*. Jedva se uzdržavam da ne zaplačem. Kasandra mi je u poslednje vreme bila kao majka i želim da je zagrlim i

zamolim da uradi nešto kako bi bol prošao. Sklanja mi kosu u stranu i ljubi me u čelo.

„Zovi me ako ti nešto zatreba. Džejson zna da menja zavoje pa će ti sve objasniti. Ali upamti šta sam rekla, oraspoloži je.“ Je li to uopšte moguće?

Budim se pa ponovo tonem u san. Kad sam se nakratko probudila, Bet mi je dala da popijem pilule protiv bolova s velikom čašom sveže ceđenog soka od pomorandže. Već u sledećem trenutku ponovo sam zaspala. S obzirom na to da sam poslednje dve nedelje spavala tri sata dnevno, san je dobrodošlo olakšanje. Zbog lekova gotovo ne sanjam ništa.

Sve dok se ne probudim usred najgoreg košmara.

„Moram da je vidim bar na trenutak. Moram da se uverim da je dobro.“

„Ne mogu... ako bi neko saznao da sam te uopšte pustila u kuću... Kole, ne bi mi nikad oprostili.“

Megan. Prepoznajem njen glas. Otkud ona ovde? Megan obično dolazi ujutru. Učimo zajedno i ja se trudim da je ne pitam šta joj je Aleks rekao o njemu. I ona se pravi da ne umire od želje da mi ispriča stvari koje možda nisam spremna da čujem.

Imamo veoma zdrav odnos.

Ali trenutno želim da je zadavim, da joj obavijem tu riđu kosu oko vrata i ugušim. Na kraju krajeva, počinjem da gajim ljudoždersku mržnju prema riđokosama.

Disanje mi ubrzava, a srce bije kao ludo. On je tu. Veoma blizu, ispred mojih vrata. Slušam Kolov glas mesec dana nakon što sam izbrisala njegove glasovne poruke. Nisam mogla da se nateram da izbrišem i SMS-ove i obećala sam sebi da ću ih pročitati kad budem spremna.

Uopšte nisam spremna za to.

A on je samo nekoliko koraka dalje.

Čak i ne dišem dok slušam njihov razgovor.

„Ona spava, jelda? Samo ću da uđem i izađem. Trevis neće znati. Otići ću pre nego što se vrate.“

Oteraj ga, Megan. Možeš ti to. Molim te, ne puštaj ga u sobu. Neću to moći da podnesem. Toliko mi je dugo trebalo da se sastavim, bar delimično. Možda ću se slomiti kad ga vidim.

„Ne bi trebalo ovo da radim... Nije trebalo da ti Aleks kaže. Povredio si je, mnogo si je povredio i sad očekuješ da to zaboravim i dozvolim ti da budeš s njom. Nisi video kakva je bila...“ Glas joj puca. Zvuči kao da je na ivici suza i ponovo me obuzima griža savesti. U koliko sam lošem stanju bila poslednje četiri nedelje? Kako je moguće da nisam videla da povređujem ljude koji me vole? Tad me preplavi ljutnja, ljutnja usmerena na njega jer je on sve uništio. Taman kad sam počela da mislim kako mi se život menja nabolje, on mi je izmakao tlo pod nogama.

Zašto ga je sad uopšte briga?

„Volim je, Megan. Mnogo je volim. Zar misliš da me ne ubija što sam je povredio? Misliš li da je meni bolje? Moram da je vidim... samo moram da se uverim da je dobro.“

„Nije dobro!“, uzvikne Megan pa nastavlja prigušenim glasom: „Nije dobro i ne znam hoće li ikad biti. Bio si joj sve. Ne znam šta si joj uradio, ali šta god da je, mnogo si je povredio.“

„I kajaću se zbog toga do kraja života. Izgubio sam devojk-u s kojom je trebalo da budem zauvek. Na paklenim sam mukama, Megan. Dozvoli mi bar to.“

Ne slušaj ga. On laže. Da me je voleo toliko koliko tvrdi da jeste, ne bi mi ovo uradio. Suza mi klizi niz obraz. Prati

je još jedna. Sve što sam radila da se zakrpi prošlo je. Obuzima me bol koji je toliko jak kao da krvaram iz svake pore na telu.

„U redu. Uđi, ali imaš samo pet minuta. Ne znam koliko Betina terapija traje, ali Trevis će se uskoro vratiti. Tesa spava, nemoj slučajno da je probudiš. Tvoja mama je rekla da mora da se odmara.“

Sranje.

Mislim da umirem dok se pitam šta da radim.

Ali tad odlučujem da neću da dignem frku. Moram prestati da se ponašam kao da me je raskid toliko pogodio. Ljudi stalno raskidaju. Mladići varaju, to im je u opisu pola. Od mene sad zavisi hoću li celog života patiti ili ću ostaviti ovu priču za sobom.

Bilo bi mnogo lakše da ga ne volim toliko.

Okrećem se na bok, s leđima prema vratima. Zaranjam glavu u jastuk u nadi da mi neće videti uplakano lice. Zatim pokušavam da opustim telo kako bi poverovao da spavam. Srećom, pokrivena sam ćebetom pa neće moći da vidi koliko sam ukrućena ni koliko plitko dišem.

Vrata se otvaraju.

Tup. Tup. Tup.

Može li da čuje koliko mi srce glasno lupa?

Koraci. Mislim da nikad neću zaboraviti bat njegovih čizama. Nekad me je umirivao. Uvek sam taj zvuk povezivala s njim, s osećajem sigurnosti. A sad znači samo bol i patnju na kvadrat.

Utom mi čula preplavljuje njegov miris, citrusni, šumski dašak. Sve dosad nisam ni shvatala koliko žudim za njim. Rastrzana sam između želje da ga obaspem optužbama i udarcima s jedne strane i da ga zamolim da legne pored mene i zagrli me s druge. Pravi sam beskičmenjak, zar ne?

Dušek se ugiba pod njegovom težinom.

Zavijena ruka mi je na strani okrenutoj prema njemu. Samo što ne skočim s kreveta od obazrivog dodira po članku. Potrebna mi je i poslednja trunka snage volje da bih ostala nepomična. Ljutnja ključa ispod površine zato što mnogo volim njegov dodir. Ali ljutnju odmah smenjuje olakšanje zbog Kolovog prisustva. Stvarno je tu.

„Mnogo mi je žao“, šapuće. Glas mu podrhtava, a telo se tresе. Moja snaga volje ponovo je na velikom ispitu.

On čuti nekoliko trenutaka, ali tad osetim kako mi nešto kaplje na ruku. Sledi još kapi. Disanje mu postaje isprekidano i shvatam da plače.

O bože.

Ne može to da radi! Ne može! Ne može da plače. Nema pravo da me tera da se loše osećam zbog njega. Trebalo bi da me ostavi na miru kako bih zaboravila da je ikad postojao. Ne smem ovo da osećam prema njemu. Prestani, molim te; ne radi mi ovo, molim te.

„Znaš da ću te uvek voleti. Čekaću. Ako ikad odlučiš da mi se vratiš, biću tu.“

Naslanja mi usne na čelo. Poljubac je paperjast, ali milina mi struji sve do nožnih prstiju.

U sledećem trenutku Kol odlazi. A ja se iznova slamam.

DRUGO POGLAVLJE

Trenutno amebe imaju više samopoštovanja od mene

„I, je li istina da si pokušala da se ubiješ zato što je Kol raskinuo s tobom?“

Zurim u vrata svog ormarića, u zardali metal i farbu koja se stalno ljušti. Iako je star, izgleda jako, stameno. Ako bih udarila glavom u ormarić, povredila bih se, zar ne? Možda bih čak ubedila školsku sestru da mi izda opravdanje na kojem piše „luda je, ne puštajte je u zgradu“. Međutim, ako bih izbrojala koliko se puta u mom životu nešto dobro izrodilo iz pretpostavke „ako bih“, prsti jedne ruke verovatno bi bili dovoljni.

Nesvesna mojih samoubilačkih misli, Stejsi, Nikolina bivša drugarica, nastavlja da me zapitkuje. Psujem u sebi zato što nisam skinula zavoj na vreme. Kao da nije dovoljno što trenutno amebe imaju više samopoštovanja od mene, svi misle da sam isekla vene zbog slomljenog srca. Izgleda da svi pričaju o našem raskidu i da su teorije zavere izmakle kontroli.

Prvo sam sasekla trač da sam trudna. A kad si celog života bila debela i neko ti kaže da izgledaš kao da u stomaku nosiš drugo ljudsko biće kad nije tako, to je isto kao da te udari maljem po glavi.

Okrećem se prema sitnoj plavuši koja i dalje nosi uniformu navijačice iako više nema utakmica na kojima bi navijala niti turnira za koje bi vežbala. Verovatno bi bila izgubljena bez te uniforme koja njenom životu daje smisao. Navijačica – uvek će to biti.

Zaustim da kažem ono što ni sama više ne znam koliko sam puta danas rekla, ali neko me pretiče.

„Zar ne bi trebalo više da te brine što tvoj dečko kreše Melisu u ženskom toaletu, Stejsi?“

Pomislila bih da mi Bet priskače u pomoć tako okrutnim rečima, ali zabezegnuta sam zato što se Nikol nadvija nad Stejsi, koja je pocrvenela.

Hmm. Ljudi ne prestaju da iznenađuju.

Stejsi se muči da nađe reči, zamuckuje i polusročeni odgovori joj zastaju u grlu. Konačno smišlja nešto dovoljno dobro da odbrusi Nikol i zloban smešak joj se širi licem. Zbog toga joj anđeosko lice odjednom podseća na lisičje.

„Šta je ovo? Klub solidarnosti riba koje su braća Stoun šutnula? Nije li to slatko?“ Podrugljivo se kezi dok pokazuje rukom na nas. „Dve bivše najbolje drugarice ponovo su se zbližile zato što nisu bile dovoljno dobre za svoje frajere. Baš cakano.“

Strahovito me je blam i volela bih da se zemlja otvori i proguta me, ali Nikol je jezivo mirna i pribrana. Upućuje Stejsi pogled od kojeg bi se i najhrabriji muškarci usrali. Znam to. Mnogo puta me je tako pogledala.

„Pa, bar smo uživale u njihovim lepim, zgodnim telima koliko god da je trajalo. Koliko sam čula, tebe nijedan ni motkom ne bi dotakao. Šta si ono beše zaradila kad si prošlog meseca išla na ginekološki pregled?“

Jao.

Mnogo mi je drago što nisam Stejsi. Jadna devojka. Izgleda kao da bi najradije propala u zemlju. Ali sama je tražila. Prilično sam sigurna da je ona pokrenula trač „Tes je pokušala da se ubije“.

„Prava si kučka! Drago mi je što je Džej raskinuo s takvom gadurom.“ Stejsino lice zastrašujuće brzo poprima jarkoljubičastu nijansu. Bojim se da će je strefiti srčka. Nikol mora da je ostavi na miru, ali sirota devojka prosto traži još. Biće potpuno uništena. Taj mlaki pokušaj odmazde samo je dodatna municija za nekoga ko je namazan kao Nikol.

„Bar smo imali monogamnu vezu, dušo. Ne znam kako bih se osećala da je moj dečko uposleniji od priplodnog pastuva.“

Nikol cilja, Nikol pogađa metu. Nikol Andrea Bišop dobija rundu i osvojiće celo prokletu prvenstvo. Mogu i odmah da joj daju upadljivi zlatni kaiš. Pogledam Stejsi i već se bojim za nju. Mora da se skloni, da pobegne pre nego što doživi slom živaca. Ona nije pametna, ali u tom trenutku se opameti koliko već može, frkne, ubilački nas pogleda i odmaršira dalje. Mislim da će joj biti potreban psihijatar posle ovoga.

Okrećem se prema Nikol. Ona i dalje gleda za najnovijom žrtvom, koja se žustro udaljava. Pokušavam da prokljuvim šta sad smera. Zašto li je stala na moju stranu, pobogu? Možda zato što Kol i ja nismo više zajedno? Misli li da sad konačno ima šansu kod njega? Hoće li ponovo da me iskoristi?

Stvarno ne znam. Uostalom, moji mozak i srce još nisu spremni za ovo. Ko zna kakvu uvrnutu zvrčku Nikol sad smišlja? Znam samo da odsad moram da se usredsredim na dobre stvari u svom životu. Ceo mesec sam cmizdrila i, iako se još nisam oporavila od slomljenog srca, neću više da povređujem ljude oko sebe. Vreme je da se Tesa uhvati ukoštac sa životom.

„Hvala“, kažem. Ona samo sleže ramenima.

„Uvek sam želela da joj sve to kažem. Bilo je zabavnije nego što sam očekivala.“

Naslanjam se na ormarić i zagledam u nju. „Da li po ceo dan smišljaš kako da povrediš ljude?“

Ona se okreće prema meni, prekršta ruke na grudima i izvija obrvu. „Je l' tako obično zahvališ kad ti neko pomogne?“

Frknem. „Nisam tražila tvoju pomoć. A nisam ni zaboravila da sam pre sedam meseci bila na njenom mestu.“

Nikol tiho zvizne. „Pa, sledeći put kad vidim da te hijene napadaju, prepustiću te njima.“

Grize me savest što sam bila gruba prema njoj, pa je zaustavljam. „Izvini. Samo si htela da pomogneš, ali zaista ne odobravam tvoj način.“

„Prerano?“

„Prerano“, slažem se. Ona klima glavom. „Ali mogu li da te pitam nešto?“

Evo je. Sad će da pita nešto o raskidu. A onda će pitati je li Kol slobodan i može li zbog našeg novog primirja da ga preotme lako kao ranije.

Znam da prema njemu trenutno osećam više mržnje nego ljubavi, ali radije bih sama sebi zapalila kosu nego ih videla zajedno ili uopšte razmislila o tome.

Spremam se da izbacim kandže. „Šta?“, gotovo zarezim.

„Kapiram da te je stvarno pogodilo sve to s Kolom, šta god da se desilo, ali šta radiš sebi, dođavola, Tesa? Sliniš i puštaš da te ljudi gaze. Hoću reći, ako si imala petlje da se meni suprotstaviš, onda bi trebalo da te seronje budu mačji kašalj za tebe. Kad ćeš da se trgneš i preuzmeš uzde?“

Ostajem bez teksta. Pošto su ljudi toliko dugo gazili po jajima oko mene i nisu se usuđivali da provere koliko sam emotivno stabilna, njene reči deluju kao kofa ledene vode.

Zgranuta sam i ne pada mi na pamet ništa što bih mogla da kažem. Ne znam kako da joj odgovorim.

Nikol je u pravu. Ponovo sam slabić, otirač. Samo što Nikol više nije ta koja me omalovažava, već to čine moja osećanja i glupo, jadno, crno srce. Ono samo želi da se povučem u svoju ljušturu, cvilim i plačem. To sam radila pre Kola, a sad to radim zbog njega. Čoveče, obrnula sam pun krug.

„Razmisli o ovome što sam rekla. Ne dozvoli da te jedno ružno iskustvo s frajerom slomi. Ako ponovo postaneš devojka kakva si bila početkom godine, onda će sve što je on uradio za tebe biti uzaludno.“

Znam na koga misli, ali ne želim to da slušam. Ne dugujem Kolu ništa, ne više. Ali ona je u pravu u vezi s jednim. Ne mogu ponovo da postanem ona stara. Kad bih to uradila, sva teška iskustva ove godine bila bi samo gubljenje vremena, a ništa nije vredno toga.

„Je l' te ona kinji?“

Džej, mukica, daje sve od sebe da glumi mog zaštitnika. Niko se ne usuđuje da mi postavlja neprijatna pitanja pred njim, tako da je preuzeo ulogu mog telohranitelja. Najvažnije od svega je što to drži Kola na odstojanju i kupuje mi vreme dok ne budem spremna da razgovaram s njim.

A to ću uraditi samo zato što mi je potrebno da stavim tačku na sve to.

Međutim, osećam se kao da me je neko udario u stomak kad god vidim Kolov izraz lica kad primeti Džeja blizu mene. Izgleda povređeno, ali nema prava na to. Ne može da se ponaša kao da je on povređena žrtva. Ali Džeja to nije pokolebalo i rešio je da bude... pa, svugde gde sam ja. Nemam snage da mu kažem da to ne radi, tako da se stalno pojavljuje u nezgodnim trenucima – kao sad.

„Ne talasaj, Stoune. Umem pristojno da razgovaram.“

Čudno mi je što ga oslovljava po prezimenu. Srce me boli zbog toga.

„S njom ne možeš. Trenutno joj nisu potrebna tvoja sranja.“

Prevrćem očima. „Džeju, u redu je. Samo mi je pomogla. Imala sam mali okršaj sa Stejsi Dikson i Nikol se umešala.“

Džej škilji, ali Nikol se ne povlači. Stvarno je čudno videti koliko se ne podnose, a još je neprijatnije zato što stojim između njih. Nisam znala kakav im je odnos posle raskida. Koliko sam čula, izbegavaju jedno drugo po svaku cenu, pa nije lepo naći se između dve vatre.

„Ne prilazi joj. Već si joj nanela dovoljno štete; nemoj sad pokušavati da se sprijateljiš s njom.“

„Hej!“ Dođe mi da ga zveknem po glavi zato što je toliko neobziran, ali niko nema uši za mene. Nikol se sprema da se obruši na njega.

„A ti nisi? Bože, znaš li šta si joj uradio? Kriv si koliko i ja! Prestani da se ponašaš kao da si bolji od mene, Džejsone. Uvek si znao šta radim i zašto to radim.“

Ne čekam da čujem njegov odgovor, već ih ostavljam da se svađaju. Ako je mržnja koja izbija iz njih ikakav pokazatelj toga kako se osećaju, onda je čudo što je njihov odnos trajao i toliko. Možda su sve veze predodređene da propadnu. Svaka za koju znam navodi na taj zaključak, a ponajviše brak mojih roditelja.

Stresam se pri pomisli da bih jednog dana mogla da završim kao oni pa odlazim na poslednji ispit. Matematika. Ako te to ne ubedači, onda ne znam šta drugo može. U stvari, imam savršen odgovor na to pitanje.

Osoba koja sedi pored njega na svakom ispitu.

Ne obraćam pažnju na Kola i sedam u svoju klupu, praveći veliku predstavu dok vadim olovke iz torbe. On uvek pokušava da mi privuče pažnju, ali odlučno odolevam iskušenju

da ga pogledam. Obično završim rad među prvima i izađem ranije tako da ne uspeva da me satera u ugao posle časa.

Ali danas nije tako.

Koliko god da sam učila, matematika nije neprijatelj kojeg mogu lako pobediti. Krajem prvog sata čupkam kosu i borim se protiv želje da samo ustanem i odem. Megan mi je pomogla da nadoknadim gradivo s časova na kojima sam bila rasejana, ali ovo je beznadežno. Mučim se sve dok nisam sigurna da ću izvući četiri minus pa se pakujem. Danas završavam u isto vreme kad i ostali pa nema šanse da zbrišem kao ranije.

Megan i Bet polažu ispit iz drugog predmeta i nema niko-ga ko bi glumio mog čuvara. Zbog toga me Kol stiže dok se brzo udaljavam.

Mogla bih da se pravim da nisam cele nedelje buljila u njega. Mogla bih da se pretvaram kako ne osećam zadovoljstvo zato što izgleda izmoždjeno. Veliki podočnjaci odaju da ne spava dovoljno. Smršao je, kosa mu je izrasla i više se ne trudi da se brije svakog dana. Čak i danas ima bradicu, verovatno petodnevnju. A đubre i dalje lepo izgleda.

Mada me to ne zanima.

„Čekaj, hej, čekaj!“

Stiskam zube i teram se da usporim. Tako bi zrela devojka postupila, je l' tako? Ne mogu zauvek da ga izbegavam. Živimo u istom kraju, pobogu. Moram da se ponašam zrelo. Iako bih najviše volela da uradim nešto što uključuje šine i jak konopac.

Najgore je što ne želim da gledam njega kako se koprcu dok čeka bolnu smrt, već nju, devojku koja se pojavila i uništila mi život.

Ne znam mogu li uopšte da ga mrzim.

Polako produžavam do svojih kola, naslanjam se na njih i čekam da me stigne. Izgleda kao da je trčao ili mu je neko izbio vazduh. Primećujem da je nezdravo bled. Izgleda užasno, ali ipak nekako... slatko, kao izgladneli umetnik.

Moja protivrečna osećanja prema njemu veoma su... nezdrava.

Srce mi mahnito lupa i čini mi se da će mi iskočiti iz grudi dok mi Kol prilazi. Nedeljama nismo bili ovako blizu jedno drugome. Ne otkako je bio u mojoj sobi, ali on ne zna da sam bila budna. Sad, ovde, oboje znamo da ćemo razgovarati i da će biti važno.

Nisam sigurna jesam li spremna za to.

„Ćao“, zakrklja promuklo.

Odmah osećam privlačnost, onu jaku emotivnu sponu koju sam uvek imala s njim. I sad je tu, još više povećava napetost. Zaista ne znam šta da kažem ili uradim. Nisam pročitala uputstvo za ponašanje prema mladićima koji varaju ni prema bivšim momcima. Ne znam. Mnogo sam zbunjena, a on samo sve pogoršava jer stoji tako blizu. Kad je udaljen, mogu da potiskujem sve uspomene i osećanja. Tad osećam samo tup bol u zadnjem delu mozga. Naučila sam da ne obraćam pažnju na to, ali sad ne mogu. Sve se vraća. On, ona. On s njom i prošli mesec, sve se vrti kao film u mojoj glavi.

A sve što ima da mi kaže jeste „ćao“?

„Šta hoćeš od mene?“

Izgleda utučeno zato što su to prve reči koje čuje iz mojih usta. Zvučim grubo, ali ne previše uzrujano. Cilj je da mu pokažem kako više ne može da bude deo mog života kao što

ni ja ne mogu biti deo njegovog. Moramo da zaboravimo jedno na drugo. Prošlost je previše bolna i ne bih preživela ako bih ponovo doživela nešto slično.

„Tesi, molim te, samo...“

„Nemoj. Niko me više ne zove tako. Nemoj.“

Uzdiše i provlači prste kroz kosu. Oči me peku zbog tog poznatog prizora.

„Zaslужio sam to. Ali možemo li... možemo li pokušati da ovo prevaziđemo? Ja... samo sam hteo da vidim kako si. Kako članak?“

Skreće pogled na zavoj oko mog članka. Mnogo mi je drago što će ga sutra skinuti. Ostaće ožiljak. I bolje, tako neću zaboraviti da sam pala najniže što mogu. I podsećaće me da to nikad ne ponovim, pogotovo ne zbog frajera.

„Dobro je.“

„Čestitam zbog *Brauna*. Uvek sam znao da će te primiti.“

O, da, to. Primili su me na faks na koji sam oduvek htela da idem, jedini na koji sam se prijavila, što je glupo. Pre nekoliko dana su mi javili da sam primljena. Ljuta sam na Kola zato što se ne radujem koliko bi trebalo. On mi je to oduzeo. Ipak, bar mi se nešto dobro desilo.

„Hvala.“

Nije mu lako da razgovara sa mnom kad tako škrto odgovaram. Mučno mi je da budem u njegovom društvu jer želim da vrištim i urlam na njega, da ga udaram. Ne znam šta izvodi time što nas oboje muči ovim razgovorom.

Stoga to i pitam.

„Šta radiš ovde? Zašto mi postavljaš sva ta nebitna pitanja?“

Uzdiše i gura šake u džepove. „Nedostaješ mi, mnogo. I dalje te volim iako te ne zaslužujem. Morao sam da te vidim, da te čujem. Ja...“

„Ako ti je imalo stalo do mene, učini mi jednu uslugu.“ Gledam ga pravo u oči dok se spremam da zadam poslednji udarac.

„Šta god hoćeš.“

„Ostavi me na miru. Završili smo; uradio si ono što si morao. Gledala sam kako moji roditelji varaju jedno drugo; videla sam kako mi je brat odlepio zbog onoga što mu je Dženi uradila. Ne mogu da budem takva, ne mogu da budem kao oni. Zato me se kloni pre nego što postane još gore.“

Skuplja usne u tanku crtu, a oči mu ljutito sevnu. „Naš odnos nije bio ni nalik braku tvojih roditelja ili onome što se desilo Trevisu. Znaš da te volim, znaš da te nikad ne bih namerno povredio. Možeš da ne veruješ ni reč koju kažem, ali veruj bar u to.“

Srce mi mahnito lupa dok se trudim da ne pokleknem. „U pravu si u vezi s jednim: neću ti verovati više ni reč. Misliš li da je problem samo ono što si uradio? Zar si zaboravio šta si mi rekao? Kako si me ismejao? Sve vreme si mi govorio kako treba da poštujem sebe, ali ti me nikad nisi poštovao. U tvojoj glavi sam i dalje ona mala paćenica koja je bila opsednuta tvojim bratom. Nikad to nisi skapirao iako sam radila sve što sam mogla da dokažem kako nisi u pravu. Vidiš li koliki si licemer? Uradio si sve ono što si se bojao da ću ja učiniti.“

Eto, šteta je načinjena. Izgovorila sam sve ono što sam poslednjih nekoliko dana izlivala u dnevnik. Međutim, iako je na papiru izgledalo dobro, sad deluje užasno. Kolu se krv povlači s lica. Bolesno je bled i izgleda kao da ga je neko udario nečim teškim po glavi. Oči mu postaju staklaste. O bože.

Moram da se sklonim pre nego što kažem ili uradim još nešto. Ne pokušava da me zaustavi dok ulazim u kola. Dok se odvozim s parkirališta, vidim da je i dalje na istom mestu. Ali više ne stoji. Kleči i telo mu se silovito tresе.

Šta sam uradila?

* * *

Letnji raspust počinje, a ja planiram putovanje s devojkama. Na jesen će svaka poći svojim putem, ali sad možemo da se držimo zajedno i uživamo u vremenu koje nam je ostalo. Obećale smo jedna drugoj da ćemo ostati u vezi. Zaklele smo se da ćemo se čuti telefonom jednom nedeljno i ćaskati na *Skajpu*. Iskreno, ne brinem. Znam da će mi te dve devojke ostati prijateljice celog života.

Vraćam se posle još jednog dana pakovanja u Betinoj staroj kući. Na našem prilazu je nepoznat automobil. Neko sedi na stepeniku pred kućom. Po obliku tela rekla bih da je muško, ali ne vidim mu lice jer je prekrstio šake na potiljku i zuri u zemlju. Škiljim ne bih li bolje videla jer ne želim da me neko ubije u mojoj kući. Ipak, pretpostavljam da ljudi koji ubijaju sekirama ne voze mercedes.

Izlazim iz kola i glasno zatvaram vrata da mu privučem pažnju. Muška prilika podiže glavu. Dovoljno sam pametna da se ne približim previše neznancu, ali dovoljan je jedan pogled na njegovo lice da vidim kako uopšte nije neznamac. On je nešto mnogo gore i podseća me na vreme koje bih najradije zaboravila.

Ustaje i otresa prašinu s farmerki. „Ćao.“

Ukopana u mestu, trudim se da ne izgledam previše ratoborno. Ali to je nemoguće. Ne bi trebalo da on bude tu. Možda se ponašam strahovito nezrelo.

„Lene, ot... otkud ti ovde?“

On se nervozno nasmeje. „Možemo li bar prvo da uđemo?“

Budi se lepo vaspitanje koje mi je usađeno u majčinom kantri klubu. Naravno da bi trebalo da ga pozovem u kuću bez obzira na to što je Kolov najbolji drug. Pa šta ako je njegov prijatelj? To ga ne čini mojim neprijateljem. Isto važi i za Aleksa. Ne mogu ga kriviti za ono što je njegov drug uradio.

„Izvini. Uđi, molim te.“

Otključavam vrata i ulazimo. Vadim dve boce soka iz frižidera kako bih se iskupila za malopredašnje ponašanje. On je već seo na barsku stolicu i osvrće se.

„Lepa kuća.“

„Hvala, pripada mojim roditeljima“, odgovaram zajedljivo, otvaram dijetalnu koka-kolu i smeštam se naspram njega.

„Problemi bogate dece, kapiram. I ja sam prošao kroz tu buntovničku fazu.“

Klimam glavom. Sledi neprijatna tišina. Oboje zurimo u šare na ploči kuhinjskog šanka. Konačno, duboko uzdišem i ponavljam: „Otkud ti ovde?“

„Znaš odgovor.“ Pomno me posmatra, verovatno čekajući ratobornu reakciju.

Ali ponavljam sebi kako moram da se ponašam zrelo iako bih rado pobegla glavom bez obzira.

„A šta ako neću da pričam?“

„Trebalo bi. Hoću da ti kažem nešto važno.“

„Ali ne moram da slušam.“

„Bilo bi bolje da to uradiš, Tesa. Molim te.“

„Bolje za koga?“

„Za sve – tebe, Kola, tvoju porodicu i prijatelje koji moraju da vas gledaju takve.“

Pominjanje posledica našeg raskida žacne me jer me podseća na to koliko sam se sebično ponašala. Pobogu, Bet je ostala bez majke pa nije pala nisko kao ja. Trebalo bi da se stidim. I stidim se.

Zato odlučujem da ga saslušam.

„Šta ti je Kol ispričao o Eriki?“

Sam pomen njenog imena dovoljan je da uskomeša pakao u meni. Pred očima ponovo vidim riđokosu gaduru koja je glumila nevinašce dok je pratila svaki Kolov pokret. Što

sam više razmišljala o njoj, postajala sam sve sigurnija da je skovala plan da mi uništi život i pre nego što se pojavila.

„Da je veštica koja otima tuđe momke. A to je ublažena verzija.“

Len prasne u smeh. „Ne, stvarno, znaš li još nešto o njoj?“

„Znam da su njihovi roditelji bili prijatelji pa su se i njih dvoje dugo družili. Ispričala mi je ponešto o svojim roditeljima, babi i dedi. Mislim da je to sve.“

„Ali videla si koliko se loži na Kola, zar ne?“

„Mislim da je to bilo jasno svima u prečniku od dva kilometra. Gledala ga je kao... ne znam, kao da bi mu ljubila noge.“

„Ali Kol to nije shvatao, zar ne? On ju je doživljavao samo kao...“

Završavam umesto njega. „Kao drugara koji je igrom slučaja ženskog pola. Naseo je na njenu glumu i poverovao da je sve bezazleno. To je zapravo uznemirujuće.“

Uzdiše kao da saoseća sa mnom. „U pravu si. Međutim, razgovarao sam s njim i mislim da je konačno shvatio da Erika nije samo drugarski nastrojena.“

„Pa, to je sjajno otkriće, ali prekasno.“

„Nije. Tesa, ima još nešto što moraš da čuješ jer bi to moglo da promeni sve. Znam više o Eriki nego što možeš da zamisliš... Voleo bih da nije tako, ali jeste.“

Skroz me je zbunio. „Sad me plašiš. Šta hoćeš da kažeš?“

„Hoću da kažem da sam bio s njom prošlog leta. Kol je pozvao Džejmsona, Seta i mene u kuću na plaži. Svi smo mislili da će to biti momačko letovanje. Ali tad se ona pojavila. U početku nisam primetio ništa čudno mada je trebalo. Žešća riba je odsela u istoj kući s nama. Dopala mi se i smuvali smo se. Tek sam kasnije shvatio da me je koristila kako bi ga napravila ljubomornim.“

Srce mi ubrzano lupa. Len zvuči kao da se sprema da zada težak udarac.